

SPEGLINGAR

Av Jörgen Stattin, 10 november 2015

DEL I: JOHAN RICHARDSSON

Svenska Dagbladet 24 augusti 2015

publicerat kl. 08.06

Polisen utreder fortfarande försvinnandet av Angelica Olofsson. Det var i söndags morse som Angelica anmäldes försvunnen på den ö i skärgården där hon tillsammans med ett mindre sällskap ankrat sin båt över natten. Polisen draggat nu i området runt naturhamnen där man enligt uppgift funnit vissa spår. Samtliga gäster ombord har förhörts och polisen hyser i nuläget inga misstankar om att något brott skulle ha begåtts.

Jag lämnar datorn för att gå och hämta en kopp kaffe. Det känns så överkligt och tragiskt. För bara två dagar sedan befann vi oss tillsammans på hennes båt. Jag, Peter, Sonja och Jennie... och så Angelica förstås. Vem kunde då ha anat att vi skulle vara med om ett dödsfall, ja för man får väl ändå anta att hon ramlat över bord och drunknat, nu när det står klart att även polisens sökningar varit fruktlösa. Vi ringde naturligtvis polisen så fort vi förstod att hon var borta och inte kunde hitta henne på den lilla ön.

Vi blev hemkörda av en av polisbåtarna som kom och sedan intagna till förhör som pågick större delen av dagen. Först på eftermiddagen kunde jag äntligen gå hem. Maria var naturligtvis orolig men jag var för trött för att orka prata med vare sig henne eller barnen utan gick nästan direkt till sängs.

Jag är fortfarande skakad men känner samtidigt att jag som en någorlunda offentlig person borde kommentera vad som hänt. Är det fel att skriva om det på bloggen? Det kan säkert komma att uppfattas som lite perverst av en del, men samtidigt... hon var en fin människa - det lilla jag lärde känna henne - och det kan väl inte vara fel att skriva om de timmar vi hade tillsammans innan hon förvann. Det är ju inte så att det kan finnas några misstankar om brott så att det på så sätt skulle vara känsligt. Lika bra att i alla skriva ned allt medan det fortfarande är färskt i minnet.

Efter att ha skrivit hela dagen känner jag mig ganska nöjd. Förvånansvärt vad fort det går att skriva när man gör det direkt ur minnet och så snart inpå den händelse man beskriver. Om jag fortsätter i den här takten borde jag vara klar innan lunch imorgon. Kommer jag våga trycka på knappen och lägga ut det?

Jag får se, skriver klart först och tar ställning till det imorgon.

Svenska Dagbladet 25 augusti 2015

publicerat kl.09.54

Polisen har nu påträffat Angelica Olofssons avliden nära båten där hon försvann i söndags morse. Källor hos polisen uppger att man arbetar utifrån teorin att hon ramlat i vattnet och drunknat, men inväntar obduktion innan dödsorsaken med säkerhet kan fastställas.

Hon är alltså död. Det avgör saken.

Förväntan

Av. BloggJohan Inlägg 246 den 25 augusti 2015 klockan 11.17

Kära läsare.

I helgen var jag med om en fruktansvärd olycka. Ingenting kan förta det hemska i att en person dör, det tomrum som efterlämnas går aldrig mer att fyllas. Det definitiva i döden som är så skrämmande för oss alla. Vi som var med är alla fyllda av sorg men icke desto mindre vill jag redogöra för Angelicas sista timmar i livet eftersom hon tillbringade dem med att göra gott för andra människor.

Ni får som vanligt gärna skriva till mig på Johan.m.richardsson@bloggen.se eller direkt i kommentatorsfältet. Jennie, Peter och Sonja är naturligtvis speciellt inbjudna att dela denna text.

Vi skulle ses klockan sex. Det var alltså lördagsafton och Stockholm uppenbarade sig lika vackert som när jag såg det för första gången när portdörren sakta gick igen bakom mig. Ett steg ut och jag kände vilken fantastisk och inspirerande kväll detta skulle bli. Jag tog vänster på Sibyllegatan ner mot Karlavägen för att sedan fortsätta ned till Strandvägen. Jag hade gott om tid så jag satte mig på en bänk för att insupa atmosfären innan jag promenerade vidare till Strömkajen där vi skulle mötas. Middagen, eller tillställningen kanske man ska kalla det, var anordnad av "Get Out of your Box", en förening som för samman personer som vill träffa nya människor i nya konstellationer för att under en gemensam middag utbyta erfarenheter och åsikter. Just i detta fall skulle middagen ske på en båt och där skulle också finnas sängplastser för oss alla fyra. Hur det hela i övrigt skulle gå till visste jag inte mer än att vi alla hade ombetts att "ta med" varsitt samtalsämne till bordet.

När jag anlände till den anvisade platsen låg båten där och Angelica mötte upp med ett fantastiskt leende. Hon hade långt ljust hår som var flätat i en hästsvans som hängde ned till halva ryggen. På kroppen bar hon en vit bomullskjol, piketröja med en V-ringad sweatshirt som bar texten "Skeppare" och under det "Angelica" på en fastsydd tygbit. Hon hade inga strumpor i de låga tygskorna.

- Välkommen Johan!
- Tack
- Det är lika så gott att vi ger oss iväg på en gång
- Oj, är vi sena? Ska jag hjälpa till med något?
- Nej då, det går bra. Jag ska bara lösgöra här och sedan puttrar vi ut i sakta mak, sätt in väskan i ruffen bara och gör de andra sällskap i sittbrunnen. Det finns öl, vitt vin, rött vin, ja naturligtvis alkoholfritt också och jag har ställt fram lite snittar, det är bara ta för sig.
- Tack

Jag sade först bara ett kort hej till de övriga som satt och pratade när jag slängde in väskan. Det kändes lite konstigt när jag först såg dem, att de inte väntat på mig, att jag kanske missat något? men känslan gick snabbt över när jag efter att jag lämnat väskan i ruffen märkte med vilken uppenbar entusiasm de reste sig och hälsade.

- Sonja

Oj det var ett fast handslag som stämde väl överens med hennes kroppsspråk i övrigt. Ett rött lockigt hår, stor byst med en rak kraftfull hållning som kanske innebär att hon inte var fullt så lång som jag tror, jag uppskattar 170 centimeter. Normalt tittar folk upp på mig som man gör på en staty när de hälsar, men i Sonjas fall behövde hon bara böja nacken något bakåt. Hennes tajta jeans framhävde hennes vältränade kropp.

- Peter

Han hade skägg och var i femtioårsåldern gissar jag, min längd. Blå ögon med kraftiga ögonbryn. Han var korrekt klädd i ljusa bomullsbyxor, skjorta och en blå kavaj. Han gjorde inget speciellt intryck på mig sådär direkt, möjligen tyckte jag att han var lite frånvarande eller kanske arrogant, men jag är i grunden genuint intresserad av människor och såg fram emot att lära känna honom.

- Jennie.

Hon tittade mig inte i ögonen när hon hälsade, osäker eller bara blyg. En späd kropp och ljust kortklippt hår, kunde inte vara mer än 155cm. Jag höll kvar blicken och till slut tittade hon upp med lite skrämnda gröna ögon.

Angelica hade nästan obemärkt startat motorn och gjort loss i fören och vi var redan på väg ut från strömkajen i sakta mak. Vattnet låg lugnt och kvällsljuset reflekterade alla möjliga färger, som en oljehinna legat ovanpå vattnet och lugnat det.

- Ni har väl inte tjuvstartat utan mig? sade jag
- Tjuvstartat?

Peter tittade lite konstigt på mig men det var väl för att tanken aldrig föresvävat honom. Jag skrattade lite åt hans förvånade uppsyn.

- Med diskussionsämnen menar jag. Vad är det för gott du dricker Sonja?
- En Laphroig, 15 årig. Gillar du whisky?

Peter vände sitt huvud mot henne i förvåning, kanske längtan, men sa inget.

- Angelica nämnde bara vin och öl för mig?
- Ja, men jag tog med en flaska. Varsågod att ta, den står på drinkbrickan bland de andra flaskorna. Det sista sa hon åt både mig och Peter.
- Tack... men jag tar nog ett glas vitt, sa jag.
- Det ordnar jag, sa Jennie samtidigt som hon reste sig upp lite väl hastigt som om hon för ett ögonblick glömt sina plikter.

Hon var på fötter så fort att jag inte riktigt hann med. I och för sig trevligt att bli uppassad.

Vi hade ju aldrig träffat varandra så det var kanske förståeligt att det var lite tyst i början. Jag har aldrig väjt för att traska rakt på så att säga, så jag frågade vem som ville vara först med att börja. Jennie och Peter har blickarna vända mot sjön, men Sonja svarade att hon gärna kunde börja.

- Om nu ingen annan vill vara först?

Peter tog långsamt blicken från sjön.

- Ett alternativ skulle kunna vara att vi skriver ned våra ämnen på en lapp och sedan drar vi varsin lapp. Då vet vi inte vem som initierat vilket ämne, ja förutom hen som skrivit det såklart. Kan inte det vara kul?
- Jättebra idé! svarade jag.

Det var det ju faktiskt och jag är inte den som inte kan ändra mig. Jennie blev också närvarande nu och verkade glad över detta förslag. Sonja behövde några millisekunder att anpassa sig, men tog sedan kommandot och ordnade med papper och penna från ruffen. När vi alla skrivit ned ämnen gav vi lapparna till Sonja som åter verkar ivrig att komma igång.

- Dra du Johan, sa hon.
- Jamen du måste vika dem så man inte ser vem som skrivit vad, invände Peter. Jag ser ju nu vilken som är min lapp till exempel.
- Okej.

Sonja vek om lapparna med texten nedåt så hon inte skulle kunna se vad som stod på dem när hennes ringbeklädda fingrar jobbade med papperet. När hon var klar var de inte mer än centimeterstora kuber och omöjligt att veta vilken lapp som skrivits av vem. För varje veck hon gjorde sjönk Jennies axlar något och ansiktsmuskelnerna slappande av.

- Bättre så? Hon tittade på Peter samtidigt som hon höll fram sina kupade händer mot mig.
- Jättebra! svarade han.

Jag såg hur han log och försökte hålla kvar blicken vid Sonja men hon vände sig snabbt om mot mig. Jag drog en lapp och vecklade för spänningens skull ut den extra sakta. När jag hade allas uppmärksamhet läste jag.

- Politik

- Och underrubriken? Peter var sugen på att komma igång.
- Är nationalstaten död, eller har den något syfte och gränser som bör försvaras?
- Intressant, jag tror ju att gränser måste försvaras om det inte ska bli kaos. Ett samhälle bygger på att de som bor där har en någorlunda gemensam uppfattning om rätt och fel, inledde Sonja. Visst, EU skulle ju kunna vara en stat men då har vi liksom bara ritat om den geografiska gränsen. Det finns då fortfarande en anledning att ha både gränser och förvar mot till exempel mellanöstern och Asien. Men nu tror jag i och för sig att Europa är alldeles för diversifierat för att vara en stat. Möjligen Skandinavien men knappt det är tillräckligt homogent...

Till slut harklade sig Peter och avbröt henne

- Ja, alltså... jag är inte säker på att vi har samma förståelse av innebörden av ordet nationalstat.
- Eller det kanske vi har men, ja, begreppet är ju inte helt självklart fortsatte Peter med ett inställsamt leende mot Sonja.
- Spelar det så stor roll? Nationalstat, stat, samhälle, frågan handlar väl om gränser mellan människor?
- Min förståelse av nationalstat är något som är uppbyggd kring en nation. Ett geografiskt avgränsat område vars befolkning i stort sett delar språk, kultur och styrelseskick, fortsätter han

Peter verkar tycka att vi måste definiera upp saker innan de kan diskuteras och fortsatte med att förklara att beroende på sammanhang kan begreppet förstås på andra sätt också. Det kan till exempel ställas mot mångnationalstater, sådana som har olika etnicitet som till exempel Ryssland. Eller menade han, kunde vi kunde fokusera på styret, det vill säga att en nationalstat har centralsyre istället för lokalt eller regionalt styre. Han nämnde också något om ideal, att se på begreppet nationalstat som det ideal Sverigedemokraterna försöker uppnå, det vill säga skapa en nationell enhet utan etniska och religiösa skillnader.

Jag tyckte det var kul att Peter var så insatt, kanske hans ämne, och vi enades om att det kunde uppfattas olika men att var och en fick ta den vinkel de ville. Jennie förhöll sig avvaktande och sade knappt någonting. Hon såg ut att anstränga sig för att hänga med. Inte rent intellektuellt, åtminstone fick jag inte den känslan, utan mer att hon höll sina tankar för sig själv, lät alla andra lägga ut korten först.

Sonja valde i alla fall fortsätta diskussionen utifrån ett flyktingperspektiv.

- Som jag sa, ett samhälle bygger på en gemensam uppfattning om vilka regler som ska gälla. Det har vi i Sverige. Om vi tar in för många flyktingar, fler än vi klarar att integrera i samhället, kommer detta att förr eller senare leda till att vårt system kollapsar.
- Vad grundar du det på? sade jag.
- Att vi inte ens har råd med ordenlig sjukvård, värdig äldreomsorg eller en kvalitativ skola för de som redan bor och arbetar i Sverige. Det kommer bara att bli ännu sämre för alla.

- För allra! Det stämmer ju inte alls, det blir bättre för de som kommer. Eller tror du de flyr från områden som har bättre sjukvård eller skola än vi har här?
- Såklart inte... Men de har inte varit med att bygga upp den välfärd vi har, är det då rätt att de kommer och tar våra skattepengar?

Jag tyckte hon var väldigt egocentriks i sitt resonemang.

- Men snälla... om någon galning tar makten i vårt land, gör det till en kommunistisk militärdiktatur, vad gör du då?
- Det kommer ju inte att hända
- Nä, så kan man ju resonera, men kan du inte följa mig en liten stund, OM det gör det, vad gör du då?
- Ja, jag antar att jag kommer att flytta.
- Var då? Om alla länder har samma inställning som du just gett uttryck för. Du har ju varit med att bygga upp välfärden i Sverige, inte i något annat land
- Ja vänta nu, jag har betalat min beskärda del till EU

Nu bröt sig Peter in i diskussionen minns jag

- Alltså om jag bara får invända lite. Vad det slutligen handlar om är hur mycket vi får tillbaka för instoppade resurser eller pengar. Om vi avsätter 100 kronor, var gör de mest nytta för en flykting? I Sverige eller i närområdet? Det är ju självklart att det gör mer nytta i närområdet där man får så mycket mer för en krona än här, i till exempel form av boende, mat och andra livsnödvändiga saker.

Jag höll inte alls med och påpekade det irrelevanta i detta. Nu är de ju här och behöver hjälp och jag förstod inte ens hur man kan diskutera det. För mig är det självklart att mänskligt liv, allt mänskligt liv ska ha samma förutsättningar. Att då ta emot alla flyktingar som söker sig hit är en självklarhet, alldeles oavsett konsekvenser. Det är irrelevant. De kommer, vi är moraliskt skyldiga att ta emot dem och göra vårt bästa för att det blir bra. Alternativet, att skicka tillbaka existerar inte om man har en human människosyn

Det är så tragiskt att människor kan tänka som Sonja, eller Peter också för den delen. Jag förstår det bara inte. Det finns resurser i Sverige för att ta hand om mer än nio miljoner människor. Vad mer behöver man egentligen tänka på?

Jennie hade fortfarande inte sagt något så jag frågade henne vad hon tyckte.

- Ja alltså jag... jag är inte så insatt i frågan. Det handlar nog en hel del om rädsla, åtminstone i mitt fall. Jag är rädd för hur så många flyktingar ska påverka oss som bor i en liten by. Där finns inga jobb för de som bor kvar men gott om tomma byggnader som nu byggs om till tillfälliga boenden för asylsökanden...

Angelica tittade ner från förarplatsen.

- Har ni det bra?
- Ja absolut säger vi. Är det din båt?
- Nej det är inte min, svarar hon. Det är Get Out of your Box som äger den. Vi turas om att vara värdar för de olika evenemangen men när det inbegriper båtturer brukar

jag alltid vara med eftersom jag är den enda som har förarbevis. Vi har cirka två timmars körning nu tills vi kommer fram till den naturhamn där jag hade tänkt att vi skulle lägga till.

- Då hinner vi ju starta på ett ämne till om vi vill, sade Sonja.
- Jamen inte redan invände jag. Vi har ju hela kvällen på oss, vore det inte kul att lära känna varandra lite mer, berätta lite om oss själva först?
- Jättebra, instämde Peter. Även om jag också är väldigt nyfiken på nästa ämne!

Det sista sade han vänd mot Sonja, som för att försäkra sig att hon förstod att han också gärna ville diskutera nästa ämne.

Sonja, visade det sig, var immigrant från Ryssland och kom till Sverige som åttaåring. Hon var gymnast i sitt hemland, en mycket talangfull sådan vad det verkar för hon tävlade även internationellt redan i den åldern. Efter en tävling i Stockholm blev hon kvar hos sin faster som bodde i Skåne där hon växt upp. Hon har nyligen flyttat till Stockholm. Föräldrarna blev tydligen kvar i Ryssland, om de nu lever, hon pratade vagt om dem och jag fick inte det riktigt klart för mig.

Jennie bor på en gård i Uppland med sin man och sina barn. Hon trivs väldigt bra där sade hon. Man måste dra ur henne varje enskild detalj vilket var lite jobbigt, och konstigt med tanke på att vi alla var där just för att träffa och lära känna nya människor. Hon tittade fortfarande ned mycket när hon pratade och flackade med blicken, nästan som att hon inte vill vara där.

Peter, lät han oss förstå, var den mest beresta av oss. Jobbar som ingenjör på ett internationellt företag och reser runt till olika produktionsanläggningar för att optimera maskiner. Han tycks läsa mycket på sin fritid, om sitt civilstånd säger han inget och ingen frågar.

Själv berättade jag om min sambo, mina fyra barn och mina intressen att träffa nya människor, resa, diskutera och bara vara, tillsammans med andra. Att jag alldeles för mycket rör mig i samma cirklar med likasinnade och tyckte detta var ett bra sätt att träffa helt nya människor, med andra infallsvinklar än man själv har. Och det hade ju redan visat sig stämma.

När vi har gått sittbrunnen runt frågade Sonja om inte Angelica också vill berätta lite om sig själv. Kanske senare svarade hon och vände sedan blicken åter mot horisonten.

Vi fortsatte inte med nästa ämne direkt utan satt istället en stund i njutbar tystnad, betraktandes solnedgång över Stockholm i väster. Jennie verkade bli lite mer komfortabel och avslappnad. Om det var vinet eller kanske bara det att stämningen blev lugnare när vi för en stund släppt diskussionen vet jag inte. Hon och jag sitter och pratar lite om hennes gård, våra barn och vardagsysslor. Hon verkade väldigt fäst vid sitt hem och det var

tydliga första gången hon var i Stockholm på flera år berättade hon. Peter försökte inleda olika diskussioner med Sonja men hon verkade föredra tystnaden nu.

Vi närmade oss ön, eller kobben, där vi skulle lägga till, gissningsvis bara några hundra meter i diameter. Den låg nära en större ö men jag kan inte närmare beskriva var det är. Angelica förklarade att den heter Stannkobben och ligger nästan rakt norr om Sandhamn.

- Den större ön precis intill oss heter Eknö.

Sonja som suttit med Angelica vid föraraplatsen den sista biten reste sig upp för att hoppa iland och hjälpa till med förtöjningen.

- De verkar ha haft mysigt sade Jennie till mig och Peter
- Hur så? Peter tittar upp från sjökortet han suttit försjunken i.
- Jamen såg du inte?

Peter föreföll inte förstå alls. Själv såg jag bara hur Angelica rörde lite lätt vid Sonjas lår innan hon reste sig men tänkte inte så mycket på det. Menade Jennie något mer?

Efter att Angelica förtöjt oss dukade vi tillsammans bordet för middag som Angelica sedan bar upp och sade att hon skulle lämna oss i fred under middagen. Hon skulle bara ta en macka nere i ruffen. Vi åt en stund under lite småprat om väder och vind innan vi bestämde oss för att ta upp diskussion nummer två. Peter ursäktade sig för att som han uttryckte det, ta en biologisk paus.

Som ni kanske redan märkt kunde Sonja uppfattas som väldigt direkt och jag har svårt att tänka mig två människor som sänder så olika energi som Sonja och Jennie. Sonja hade fortfarande lapparna hon vikt ihop så av den anledningen hade jag pratat med henne redan innan vi satte oss om att jag tyckte Jennie skulle få dra denna gång. Sonja talade om för Jennie att hon skulle dra en lapp så fort Peter kom tillbaka vilket han gjorde precis då. När han upptäckte mig bredvid Sonja grymtade han.

- Där satt ju jag!
- Oj, förlåt var det viktigt? Vill du sitta här?

Han tittade konstigt på mig innan han istället slog sig ned på den lediga platsen bredvid Jennie. Så fort han satt sig sträckte Sonja fram den kupade handen till Jennie

- Vill du ta en lapp nu?
- Klimatförstörelsen

Det blev tyst runt bordet medan vi väntade på att hon skulle läsa underrubriken

- Finns det något hopp för jorden eller är det redan för sent?
- Ja det var ju ett inte lika kontroversiellt ämne, skrattade jag.
- Jag tror ju definitivt inte att det är försent sade Jennie. Och även om så vore, vad är alternativet? Att ge upp? Naturligtvis inte. Det finns väl ingen som inte tycker att det är förfärligt med kolkraftverken i Tyskland och Kina, bara för att nämna några länder, och de smältande polarisarna vi får som följd.

- Vi borde dessutom för länge sedan ha stängt de kärnkraftverk vi har sade jag. Bara då, kommer människor lära sig att spara på el och företag, politiker och forskare kommer att jobba seriöst, ta fram kostandseffektiva lösningar för vind, vatten och solkraft.
- Njaa...

Jennie hann inte längre förrän Peter invände med en lång harang om att beslutet att sluta utveckla kärnkraftverk i Sverige var det dummaste beslut som tagits. Möjligen med undantag av att låta svenska folket rösta om saken. Han resonemang byggde på att det nu inte var säkert att köra de vi har heller eftersom ingen längre vill investera i en bransch med så osäker framtid och ännu mindre utbilda sig till att kunna utveckla kärnkraftverk. Som följd blir alltså de kärnkraftverk vi nu har bara ännu farligare. Mitt under hans utläggning kom Angelica upp ur ruffen.

- Har ni allt ni behöver?
- Oja, vi har det så bra! svarade jag
- Jag tror jag tar en liten promenad runt ön bara.
- Vill du ha sällskap. Jag följer gärna med sade Sonja.
- Javisst, det är alltid trevligt

Peter tittade efter dem

- Vad var det där? Nu är det ju ingen idé att fortsätta dess diskussioner!
- Varför då? sade jag.
- Jag ser i alla fall ingen mening snäste Peter tillbaka. Tror jag går ner o lägger mig och läser en stund.

Jennie och jag satt kvar och pratade en stund innan vi också gjorde oss klara för att lägga oss. Jag sov sedan bra genom i princip hela natten. Vaknade en gång av att jag hörde någon gå iland men somnade om igen direkt till ljudet av vågorna som slog mot skrovet.

När jag vaknade var Sonja redan uppe och höll just på att prata med Jennie om att hon inte kunde hitta Angelica. Jag vände mig mot dem från min brits

- Kan hon inte bara vara ute på en ön sväng?
- Nej, jag har letat.
- Okej, men om du stannar här och plockar fram frukost så går jag och Jennie och letar. Är det okej?

Ön var som sagt liten och Jennie och jag tittade igenom den två gånger på mindre än trettio minuter. När vi kom tillbaka var Peter också vaken och vi bestämde oss för att ringa polisen.

Som vi nu alla kunnat läsa har ju Angelica påträffats avliden. Antagligen var det henne jag hörde på natten och hon måste ha ramlat i och fallit olyckligt. Må hon vila i frid och mina tankar går till hennes nära och kära.

Kommentarer (23):

Namn Sonja Karlsson: Date: 2015-08-26. Kl. 06.34

Johan, jag förstår och respekterar att du driver en blogg och jag kan förstå att du vill skriva av dig händelsen i helgen. Men jag kan inte förstå varför du ska sammanföra dem båda. Varför du känner ett behov av att lägga ut texten om en privat middag som slutade i tragedi, jag tycker det är osmakligt.

Sedan vill jag också bara påpeka att några felaktigheter i texten.

Till att börja med kom du nära en halvtimme försent till middagen. Att du så utförligt beskriver din stillsamma promenad är ganska provocerade med tanke på att jag under dagen varit med släktingar på Skansen, skjutsat min sjuka mor till provtagningar och sedan knappt hann byta om för att respektera andras tid och infinna mig till den avtalade tiden.

När jag anlände stod Peter och Jennie redan på kajen och då var klockan fortfarande någon minut innan sex. Jag bad naturligtvis om ursäkt efterrom jag antog att jag var lite sen vilket de påtalade att jag inte var.

Whiskyflaskan som du nämner specifikt hade jag med mig som en present till Angelica eftersom jag vet att det är hennes favorit. Det var hon som bad mig ta med den till sittbrunnen och öppna den för oss alla att ta om vi ville ha.

När det gäller middagen tycker jag inte du så tydligt ska gå ut med vem som sade vad. Du får ändå omöjligen med allt och därför blir det du skriver bara brittsrycken tagna ur sitt sammanhang.

Jag tycker du ska radera detta inlägg snarast och låta Angelica sörjas av de som verkligen kände henne!

Kommentarer (24):

Namn Peter Hammar: Date: 2015-08-27. Kl. 10.37

Även jag tycker det är osmakligt att lägga ut texten kring en privat middag. Jag hade till en början inte för avsikt att kommentera detta men efter att ha mottagit synpunkter på hans verklighetsuppfattning från andra som var med, känner jag att jag i korta ordalag vill kommentera själva syftet med middagen.

Det uttalade syftet med middagen var att hitta en livspartner. För att vara medlem var man tvungen att vara född 1970 eller tidigare. Något jag för övrigt starkt betvivlar var fallet med Sonja som inte såg en dag äldre ut än 35.

Det blev ju tidigt uppenbart att GOT på något sätt lyckats blanda ihop korten denna gång. Jag har i övrigt bra erfarenhet av den dejttingsidan men i detta fall tror jag man måste fått med fel namn. Sådant kan hända alla och jag tycker ändå vi hade väldigt mysigt tillsammans och jag beklagar det tragiska slutet. Som du skriver Johan tycker jag vi ska minnas att Angelicas sista timmar i livet var såvitt jag kunde se fyllda av glädje. Med det sagt tycker jag ändå hela inlägget är opassande.

DEL 2 JENNIE SAND

Jag stappplar ut från stationen på ostadiga ben, glad att min man redan står på gatan och väntar.

- Älskling, hur mår du? Vad är det som hänt?
- Du anar inte.
- Berätta!
- Vi kan väl komma ut ur stan först.

Jag sjunker ned på förarasätet och vi kör under tystnad de cirka femton minuter det tar oss att komma ut på en större väg. Vindrutetorkarna vevar snabbt, dropparna kastas av rutan, jag slår av radion, smattret hörs tydligare på taket, men ett ljud försvann i alla fall.

- Det var helt sjukt. Till att börja med undrar jag om de andra verkligen var där av samma anledning som jag, det kändes inte så. Men vad värre är, hon som körde båten är försvunnen
- Val? Vadå försvunnen?
- Ja precis det jag säger. Försvunnen. Vi åkte ut till en liten ö cirka två timmar med båten, du såg den när du lämnade mig. Hur som helst, maten var god, stämningen okej men lite ansträngd och vi satt och pratade fram till kanske elva då vi alla gick o la oss. Angelica, hon som körde båten fixade lite med förtöjningen så jag såg inte när hon faktiskt gick o lade sig. Som jag sa till polisen så hörde jag det inte heller för jag slocknade direkt. När jag vaknade klockan sju stod hon ingenstans att finna.
- Och ni har letat förstås
- Överallt. Inte för att det fanns så många ställen att leta på. Det var en jätteliten ö. Hon måste ha fallit över bord på något sätt. Det är det enda jag kan tänka mig.

Bilfärden tar cirka två timmar. Det är tyst när vi kommer hem, barnen är borta, den ena på idrottsläger, kommer hem i eftermiddag och min äldsta har tagit bussen till en kompis.

- Vad säger polisen då?
- Ja... de letar fortfarande efter henne, eller det gjorde de i alla fall när vi åkte därifrån, jag vet inte om de hittat henne.
- Usch vad hemskt, stackare

Han stryker mig på kinden

- Jag känner mig så vilsen, ensam.
- Vet du vad, jag tycker du ska sätta dig och skriva ned kvällen. Kan inte det vara bra? Som en hjälp att återuppleva de samtal ni haft. Jag menar du var ju ändå där för att träffa nya människor och försätta dig i en annorlunda eller hur ska jag säga... en ny situation och träna på att bli komfortabel i det. OM du skriver ned det kanske det känns bättre?
- Ja...

- Jag känner dig Jennie, det finns en risk att du kommer att äta detta senare. Ifrågasätta vad som hände, vem som sade vad och så vidare, då kan det väl vara bra att skriva ned allt nu medan det fortfarande är färskt i minnet?

Jag går fram och kramar om Mats. Han är alltid så förstående och klok, åtminstone när det gäller mig. Redan när vi träffades för snart trettio år sedan kände jag direkt att han förstod mig, idag är han den enda personen i världen jag känner mig helt trygg med.

Jag jobbade inom sjukvården tidigare men sedan jag blev utbränd för tre år sedan har jag varit sjukskriven. Jag har också under den tiden utvecklat någon sorts social fobi och klarar inte längre att vara bland folk, speciellt inte utan min man. Ett års terapi hade hjälpt och den här båtresan hade känts lite som ett examensprov. Det var min terapeut som hade rekommenderat "Get Out of your Box" Tydligen hade de gott renommé och många i min situation hade funnit det till stor hjälp att gå på en eller flera av deras träningar. Jag bestämmer mig i alla fall för att följa Mats råd och börjar försöka skriva ned helgens händelser.

"Det var med stor bävan jag klev ur bilen på Strandvägen. Mats hade skjutsat mig dit och sade:

- Du är jättefin och det kommer att gå så bra. Imorgon kl. 11 är det över och då står jag här och väntar på dig

Jag var först på plats och Angelica mötte mig. En förtjusande kvinna i femtioårsåldern, inkännande och varm till sättet med en graciös hållning. Ganska snart anlände en man vid namn Peter. Mycket välklädd och stilig, osäkerhet kommer i alla förpackningar minns jag att jag tänkte. Det uttrycket kom än mer till användning när Sonja dök upp, självsäker och rak i ryggen, som gladioluserna i min trädgård hemma på landet. Vi skulle bli fyra personer på denna träning men den fjärde mannen lät vänta på sig. Ganska okänsligt tyckte jag, men kanske hade han drabbats av ånger i sista minuten, fullt förståeligt i så fall. Men faktum kvarstod, att jag inte gillar förändringar i tidsscheman. Nu var klockan 18.15 och vi skulle förmodligen enligt schemat redan ha lagt ut, när Angelica bjöd oss ombord på båten men själv stannade vid kajen för att kolla upp vad som hindrat Johan, som han tydligen hette.

Precis innan vi gick ombord tog Sonja upp en medhavd flaska whisky som hon gick fram med till Angelica. De pratade en stund innan Sonja anslöt sig till oss i sittbrunnen. Angelica hade gjort så fint för oss där! Dukat med vit duk över bordet och ställt fram allehanda grönsaker som snacks. På en silverbricka inne i ruffen hade hon ställt fram några flaskor öl och öppnat en flaska vitt och en flaska rött och mineralvatten. Där fanns även citron- och gurkskivor att lägga i vattnet för den som ville. Jag frågade såklart vad Sonja och Peter ville ha och serverade dem. Ja inte Sonja då förstås, för hon hällde upp ett glas till sig från whiskyflaskan jag sett tidigare.

Efter stund kom även Johan. Som om det inte räckte med att vara försenad hann han inte mer än hälsa förrän han uppfordrande bad mig hålla upp ett glas vitt vin till honom.

Jag fann inget annat råd än att göra det, man vill ju inte skapa dålig stämning redan första minuterna. Medan jag fortfarande höll på att hålla upp ett glas vin åt honom sade han abrupt.

– Vem vill börja?

Bara det inte blir jag! minns jag att jag tänkte. Jag hade helst velat att vi på något sätt tog det anonymt. Trodde nog att ”Get Out of your Box” skulle ha ordnat med ämnena så att det var förutbestämt hur det skulle gå till. Vi hade alla blivit ombedda att tänka på åtminstone ett ämne som intresserade oss, utifall diskussionerna skulle utebli. Inte så att det var bestämt att man absolut skulle börja på det här sättet. Skönt att Sonja var villig att börja. Men sedan blev det inte så ändå utan faktiskt ännu bättre. Peter föreslog att vi skulle skriva ned varsitt ämne på en lapp och sedan dra varsin lapp så att ingen behövde veta vem som valt vilket ämne, vilken lättnad!

Det första ämnet handlade om flyktingar. Eller nationalstat, vad det nu betyder? Peter förklarade, men jag tyckte det var ganska abstrakt. Jag tolkade det istället som att det var flyktingpolitik som skulle diskuteras. Jag har egentligen ingen stark uppfattning om flyktingpolitik mer än att jag är rädd att det kommer att påverka kärnfamiljen och våra svenska värderingar. Klart vi måste ta emot flyktingar och har vi väl tagit emot dem måste vi framförallt ta hand om dem, men man kan inte skicka dem till små byar där det inte finns några jobb. Slutar ju bara med att de blir hängande utanför Konsum och tigger eller står och röker upp de skattepengar de får i bidrag.

Efter en del heta diskussioner mellan framförallt Johan och Sonja, ja Peter också för den delen, men han framhävde mer fakta, satt vi mer avslappnat och pratade den sista timmen på väg ut mot den kobbe där vi skulle ankra för natten. Det fanns uppenbarligen en attraktion mellan Sonja och Angelica. Jag nämnde det för Peter men han verkade inte ha märkt något. Nästan som om han blev förnärad av bara tanken.

När vi väl hade ankrat och fått i oss merparten av den middag som Angelica dukat upp åt oss började en ny diskussion om energipolitik. Men den avstannade rätt snabbt när Angelicas gick iland för en promenad och Sonja följde med.”

Jag lägger ifrån mig pennan. Jag har svårt att skriva. Gillar det egentligen inte, eller jo det kanske jag gör, men jag tycker det är svårt. Eller jag vet inte. Hur som helst slår jag på datorn På Facebook har jag fått ett meddelande om att någon taggat mig i en blogg. Går in och kollar. Johan! Hade ingen aning om att han har en blogg men han har skrivit om hela kvällen där.

- Mats!
- Ja
- Kolla här

Jag sitter tyst en stund medan Mats läser.

- Nå, vad tycker du?

- Ja alltså. Det är ju lite speciellt att skriva om det på det här sättet. Han måste vara ganska exhibitionistisk.
- Hemskt tycker jag. Han har väl ingen rätt att lägga ut vår kväll på det där sättet. Med egna tolkningar och allt. Jag tror jag mailar Peter.
- Har du hans mail?
- Ja, vi bytte mailadresser på polisstationen innan vi skiljdes.
- Ja, du vill inte kommentera direkt på hans inlägg då?
- Nej, du vet ju hur jag känner för sånt. Vill egentligen inte vara inblandad alls. Jag skriver ett kort mail till Peter.

DEL 3: PETER HAMMAR

Peters Dagbok, söndag den 23 augusti 2015

Kära dagbok. Det har hänt igen.

Som du vet hade jag anmält mig till en dejtingmiddag för att försöka hitta en livspartner. Upplägget är att man på denna site anmäler vilken typ av inramning man önskar, alla prisklasser finns, och sedan anmäler man sig till ett datum. Redan när man blir medlem i "Get Out of your Box" fyller man i ett omfattande frågeformulär så att de senare ska kunna matcha rätt personer till de evenemang man anmäler sig till. Jag fyllde i det väldigt noga och lade särskild vikt vid den partner jag söker; kvinna, rödhårig eller blond, lång minst 167 cm, driven och framåt med mera. Du vet ju ungefär vad jag letar efter.

Igår skulle jag på mitt första evenemang. Det var ganska dyrt, 3 500 kr men jag tyckte det var värt det med tanke på upplägget. Det sällar dessutom automatiskt bort en del människor om man inte går på det billigaste alternativet. Inte för att jag har några fördomar mot människor utan pengar, men ändå... du förstår. Som brukligt när man ska på middag lade jag stor omsorg vid min klädsel. Jag valde ett par ljusa bommullsbyxor, en vit lanneskjorta och den mörkblå club-blazern samt ett par tygskor på fötterna. Funderade på om jag skulle ha strumpor eller ej men valde att inte ta det. Jag lade dock med ett par om det skulle bli kallare under kvällen. Vilken klocka skulle jag ta? Det fick bli min Panerai Luminor, tog mig en sista titt i spegeln i sovrummet för att försäkra mig om att allt såg bra ut. Trapporna ner till tamburen, husnycklar i väskan, plånbok i vänster innerficka och telefonen i höger innerficka på kavajen. Höll på att glömma mina Persol, det är ju mina favoritsolglasögon jag köpte i våras, men kom ihåg dem i sista stund innan jag slutligen snörade på mig skorna och lämnade huset. 17.04. Tunnelbanan skulle gå 17.09 från Islandstorget och anlända Hötorget 17.31. Därifrån tänkte jag promenera, vilket enligt min iPhone skulle ta 17 minuter.

När jag anlände till kajplatsen hade förutom skepparen Angelica en annan kvinna anlant.

- Jennie, trevligt att träffas
- Likaledes

Hon var söt och klädd i en blommig klänning. Vi småpratade en liten stund, båda lite blyga för varandra av förklarliga skäl. Snart därpå anlände även Sonja. En skönhet i rött svallande hår med en graciös hållning. Jag förstod genast att det var denna kvinna förmedlingen hade parat ihop mig med. Jag log och kysste hennes hand. Vi stod sedan så och småpratade en lång stund i väntan på den sista gästen, Johan. När han fortfarande inte hade dykt upp kl. 18.15 föreslog Angelica, vår skeppare för kvällen, att vi skulle gå och sätta oss i sittbrunnen där fördrink och snacks var framdukat.

Efter ytterligare 17 minuter dyker han upp. En spenslig typ med håret på ända och klädd i shorts och t-shirt. Han hinner inte mer än få ett glas vin i handen förrän han vill börja med

någon sorts diskussion. Jag har ingen aning vad han pratar om så jag föreslår att vi ska skriva ned ämnena på lappar. Det ger mig tillräckligt med tid att komma på ett ämne. Sedan visar det sig, eftersom vi drar någon annans lapp först, att vi tydligen ska ha någon typ av underrubrik också men då har jag redan skrivit min lapp med bara en ämnesrubrik.

Någon vill att vi ska diskutera behovet av nationalstater och Sonja är på spiken i sin första kommentar. Jag blev hänförd över hur lika vi tänker men måste ju säga något så jag försökte så gott jag kunde visa mig värdig henne. Jag blev varm i kroppen av hennes gensvar och de blickar som utbyttes mellan oss. Kanske har jag här faktiskt träffat min framtida livspartner tänkte jag! Jag vet att det låter ologiskt och att man naturligtvis inte kan veta det när man nyss träffats, men ibland känns det rätt från början. På vägen ut mot naturhamnen började jag fundera på hur ett liv med Sonja skulle vara. Jag låtsades studera sjökortet när jag i smyg såg hur Sonja lärde sig manövrera båten av Angelica. Kanske skulle vi kunna ha en båt tillsammans? Sonja som förare och jag som navigatör? Mina tankar avbröts av Jennie som helt plötsligt sade

– De ser nästan ut som ett kärlekspar

Jag blev stum. Hon måste ha något allvarligt fel, stackarn. Jag tittade ändå på henne för att få henne att förstå att hon betedde sig konstigt, att det hon sagt var befängt, men det hjälpte inte för hon fortsatte

– Ser ni inte hur de tittar på varandra?

Jag minns att jag tänkte att det är så tragiskt med människor som har så dålig verklighetsuppfattning. Menade hon allvar med att Sonja skulle vara lesbisk? Var det det hon försökte säga? Det skulle ju i så fall innebära att Angelica är det också. Jag har ännu i mitt liv blivit förskonad från sådana abnormiteter. Även om jag har den största respekt för att människor föds olika är jag glad att jag inte behövt komma det nära. Men en otäck känsla har börjat gro i mig som kommer att sitta i under resten av kvällen.

Sonja hjälpte Angelica att lägga till och sedan dukade vi alla tillsammans upp inför kvällen. Sonja kvittrade runt Angelica hela tiden och ägnade knappt en blick åt mig. Det konstiga var att inte heller Johan fick någon uppmärksamhet av henne. Hon var ju ändå där för att träffa den rätta. Och den måste ju vara endera Johan eller jag.

När Johan och Sonja sedan efter middagen ville påbörja diskussion nummer två hann vi inte mer än börja förrän Angelica dök upp från ruffen och påtalade att hon skulle ta en promenad. Det hade hon ju inte behövt säga. Hon är bara vår skeppare, hon behöver väl inte tala om för oss vad hon ska göra!? Sonja ville i alla fall följa med och jag började vid det här laget inse att det varit en totalt bortkastad kväll. Jag tog därför en öl med mig och gick ner i ruffen för att lägga mig att läsa. Jag drog för gardinerna och somnade med boken över huvudet och den halvdruckna ölen på en hylla bredvid mig.

◇ ◇ ◇

Någon gång under natten vaknade jag att någon gick på däck. Jag låg orörligt kvar och försökte uppsnappa vad det var, kvinnroröster, kvävda fniss. Ljuden försvinner bort. Jag vek undan täcket och reste mig upp i bara kalsongerna och öppnade luckan. Det var fortfarande ljummet ute så jag smög ut och följde ljuden mot land.

– Mm, du är underbar.

Var det Sonjas röst!? Jag smög närmare, rösterna kom bakom en liten kulle och jag lade mig ner och ålade fram för att kunna se.

– Jag har alltid velat älska utomhus på en ö så här.

Sonjas röst igen. Vafan! Kunde inte tro mina ögon när jag såg vad det var som hände. Bara några meter framför mig låg Sonja och Angelica ihopringlade i bara underkläderna. De tog på varandra, kysste varandra och kråmade sig. Jag hasade bakåt så att inte andningen skulle avslöja mig. Det dunkade i huvudet medan jag fortfarande hörde deras äckliga upphetsade andetag, stönanden och slafsande. Jag kunde inte förstå det. Vad var det här för jävla organisation? Tog de med lesbiska människor på en heterosexuell dejt? Har de lesbiska ledare? Jag låg kvar och kände hur hatet och förnedringen växte inom mig, bortom all rimlighet. Rösterna i huvudet som det inte går att få tyst på när de väl börjat. ”Låt dem inte behandla dig såhär Peter, du förtjänar det inte, gör något åt saken!” Jag förmådde varken avlägsna mig eller få tyst på rösterna utan låg kvar, vet inte hur länge men efter en stund blev det tyst och sedan hörde jag Sonjas röst igen.

– Jag går tillbaka nu

– Gör det. Jag kommer senare, om någon skulle vakna.

Jag hörde hur Sonja reste sig och började gå mot båten, hon klev tyst ombord och försvann ned i ruffen. Jag låg kvar, tyst och orörlig. Efter några minuter hörde jag Angelicas andetag, hade hon somnat? Jag hasade fram för att titta. Hon låg på rygg och jag kunde ana hur bröstet reste och sänkte sig med jämn rytm. Hon skulle fan inte få komma undan med detta. Jag låg kvar. Vågorna slog mot klipporna och det var det enda man hörde, avbrutet endast av ett ojämnt prasslande i löven, ibland av vinden och ibland av fåglar som letade mat. Ett och annat måsskrik. Jag uppskattar att en timme passerade och sedan hörde jag hur Angelica reste sig upp. Hon borstade av sig och började gå mot båten. Precis när hon skulle gå ombord reste jag mig tyst och gick fram emot henne för att konfrontera henne.

– Hej

– Hej... Peter.

Det var en tvekan i hennes tilltal.

– Hur fan kan du ligga och hånsla med Sonja som ni parat ihop med mig?

Jag sa det tyst så ingen på båten skulle höra. Liksom väste fram orden mot henne.

– Nu tycker jag du ska lugna ner dig lite, Sonja är inte hopparad med någon. Vad menar du?

Jag gick närmare.

– Lugna dig Peter, Vad gör du.

Nu började hon låta för mycket. Plask och sedan ett obehagligt, ihåligt dunk när skallen träffade klippan. Sedan tyst igen. Jag stod orörligt kvar en stund för att lyssna om någon på båten vaknat, men jag hörde ingenting annat än vågornas skvalp mot klippan och skrovet. Det började rinna ut blod från Angelicas huvud som snabbt blandades med vattnet. Jag ville inte röra kroppen mer än nödvändigt men samtidigt måste jag flytta på den. Jag hämtade en tjock pinne från skogen och gick sedan ned så långt jag tordes mot vattenbrynet utan att riskera att halka i och tryckte pinnen mot hennes rygg samtidigt som jag ledde kroppen längs med ön vattenbrynet, bort från båten. När jag fått henne ett tjugotal meter från båten och nått en plats där det var lättare att komma ända ner till vattnet fick jag med viss möda kroppen att hamna med ryggen uppåt innan jag slutligen sköt iväg den utåt. Jag stod och tittade på den när den sakta flöt bort. Hörde en liten kraxning och såg att armarna flaxade lite tamt. Huvudet tippade sedan ned mot vattnet igen och kroppen blev lugn. Tyckte mig se lite bubblor och sedan kroppen som långsamt började sjunka. Då gick jag lugnt tillbaka, först in mot ön en bit om någon skulle råka se mig när jag kommer tillbaka och sedan mot båten. Det sista jag gjorde innan jag gick ner i ruffen var att titta i riktning mot kroppen. Jag kunde fortfarande se den men det var kav lugnt där den var. Ingen verkade vaken när jag smög ned i kojen.

Klockan visade 03.43 och jag hade just kissat. Nu ska jag sova igen.

Jag vaknade av att Sonja ruskade om mig.

- Har du sett Angelica.
- Ehh, va nää...?
- Herregud, jag har letat överallt och hon är borta! Bara hon inte ramlat över bord
- Varför skulle hon ha gjort det, sade jag och gnuggade mig i ögonen.
- Ja inte vet jag, men jag hon kan väl ha gått ut för att kissa eller nåt.

Jag satte mig upp.

- Var är alla?
- De går igenom ön en gång till.
- Ja jag tyckte jag hörde någon som gick på båten
- När då?
- Jag kollade på klockan och den var halv fyra. Men det kan ju ha varit någon annan
- Jag har redan frågat de andra. Alla har sovit som stockar. Ingen har varit uppe.

Johan och Jennie kom tillbaka och de hade inte kunnat hitta henne så vi då bestämde vi oss för att ringa polisen. Jag försökte påtala att det kanske var lite förhastat. Att vi borde ringa kustbevakningen och få skjuts in till stan och sedan gå till polisen. Men jag ville inte verka påstridig och gav snabbt efter för det ologiska i mitt förslag. Om vi ringde kustbevakningen skulle de naturligtvis ställa frågor vilket bara skulle leda till att de kontaktade polisen. Samma utgång, bara något försenat.

Jag slår ihop min skinninbundna dagbok och låser in den i kassaskåpet. Detta blev nog det längsta jag någonsin skrivit. Magen gör sig påmind och jag inser att jag inte tagit någon paus under de timmar jag skrivit och det känns för sent att göra middag nu. Jag rostar istället två mackor med ost, skinka och tomater på som jag med en kopp te äter framför Tv:n. Ingenting om Angelica på nyheterna. Går sedan upp till sörummet och gör min vanliga rutin. Tar först av mig byxorna och skjortan som jag hänger upp på herrbetjänten innan jag tvättar mig och borstar tänderna. Tandtråd är viktigt och tar en stund extra idag när jag åt så nära inpå. Tomatslamsor har dessutom fastat mellan tänderna. Sätter mig på sängen och tar av mig strumporna. Tvättkorgen står praktiskt på en armlängs avstånd så jag behöver inte resa mig för att slänga dem i korgen. Jag somnar i samma ögonblick som huvudet träffar kudden.

När jag vaknar känner jag mig ovanligt utvilad. Jag har drömt lite om båten och det djupa såret i Angelicas huvud, men det var på inget sätt obehaglig. Tvärtom känner jag mig efter min dröm ännu säkrare på att hon faktiskt är död. Innan jag åker till jobbet bläddrar jag igenom tidningarna. Där finns en liten notis i Svenskan om att man fortfarande letar efter henne. Jaja, de kommer snart hitta hennes kropp och konstatera att hon drunknat.

På jobbet är det som vanligt. Just nu håller jag på med granskningar av ritningar för en turbin som ska installeras i Kina i deras försök att minska kolbaserad energikraft. Dagen förflyter och jag går och lägger mig tidigt.

Nästa morgon noterar jag, återigen i Svenskan, att polisen påträffat Angelica kropp, död, förmodad drunknad, men man ska göra en obduktion. Det hade jag inte riktigt räknat med. Det vore ju bra om den visar att hon vattenfyllda lungor. Jag antar det i alla fall. Om de inte är vattenfyllda betyder det väl att hon dog innan hon ramlade i vattnet? Dör man verkligen av ett fall mot en sten? Det kan ju skapa frågetecken i alla fall kring huruvida hon eventuellt blev slagen med en sten och att såret inte orsakats av fallet. Bättre om hon bara blev medvetslös av slaget och dog av drunkning, såsom jag förmodar blir fallet om man ramlar från en båt och slår huvudet i fallet. Men det är klart, ramlar man olyckligt kan man nog dö av fallet också.

Sover inte lika gott denna natt och vid lunchtid dagen därpå upptäcker jag att Johan skrivit någon skit på sin blogg under gårdagen. Herregud människa, hur kåt på uppmärksamhet kan man vara!? Det var väl jävligt onödigt att skriva den? Det är tydligen inte bara jag som stör mig på honom för senare på kvällen får jag ett mail från Jennie.

Från: Jennie Sand

Skickat: 2015-08-26 kl. 20.57

Till: Peter Hammar

Ämne: Ang. Johans blogginlägg.

Hej Peter,

Jag hoppas du mår bra och ursäktar mig för att jag skriver till dig. Jag vet inte om du läst det men Johan har skrivit om vår middag på sin blogg och det berör mig så illa. Jag förstår att det låter egoistiskt att tänka på mig själv i detta läge men jag har problem med offentligheten och att han nu lagt ut detta känns väldigt obehagligt för mig. Utöver detta är det också jobbigt att så mycket av det han skriver inte stämmer med hur jag uppfattade vår middag. Jag tyckte tyvärr att många av diskussionerna vi hade var hätska på ett obehagligt sätt, särskilt de mellan Johan och Sonja. Något som är lite konstigt med tanke på att vi alla var där för att träna oss i sociala sammanhang. Man skulle ju ha kunnat förvänta sig en något lugnare och mindre hätsks stämning kanske. Jag antar att han är för osäker för att vilja "outa" just den detaljen, och hellre väljer att beskriva "Get Out of your Box" som en klubb för välmående personer som bara vill ha omväxling i sina liv. Både Johan och Sonja verkade ju tro att det var någon diskussionsklubb vi gått med i!

Hur som helst, anledningen till att jag skriver till dig är att jag bara ville höra hur du ser på saken.

Vänliga Hälsningar

Jennie Sand

Efter att ha läst Jennies mail känner jag att jag måste göra något. Hon är ju uppenbarligen skakad av det som hänt. Borde jag maila Johan och be honom ta bort smörjan? Kanske, men å andra sidan har jag ju ett visst egenintresse att göra en publik kommentar också. Om misstankar skulle börja riktas mot oss på båten vill jag inte att det ska se ut som att jag mailat någon i smyg för att försöka påverka deras uppfattning av verkligheten. Om jag däremot gör en publik kommentar på Johans blogg borde det väl uppfattas som ett tecken på min oskuld, inte för att det finns någon anledning att misstänka mig för något. Det som är bra med Johans blogg är ju också den positiva stämning han bygger upp kring våra diskussioner, den skulle jag kunna förstärka. Jag håller med Jennie om att det inte alls var så, men det är en annan sak. Lika bra att skriva en kommentar. Jag mailat ett snabbt svar till Jennie om att jag förstår henne och också tycker det är fel att lägga ut detta i en blogg. Talar om för henne att jag tänker skriva en kort kommentar på bloggen. Sedan börjar jag kommentera Johans inlägg:

Även jag tycker det är osmakligt att lägga ut texten kring en privat middag. Jag hade till en början inte för avsikt att kommentera detta men efter...

Get Out of your Box. Pressmeddelande, 27 augusti 2015

Det var med stor sorg vi igår tog emot meddelandet att Angelica Olofsson kropp återfunnits och att hon konstaterats avliden som följd av drunkning. Angelica var grundare och VD till Get Out of your Box med den populära mötessiten gob.se. Hennes passion var människor och därför skapade hon denna site för att främja möten mellan människor, uppmuntra till diskussion, leva här och nu och skapa en chans för ensamstående att träffa sin livspartner, eller i alla fall släppa alla hämningar för en natt.

Angelicas sambo och tillika delägare i företaget, Karin Langenhag, agerar som tillförordnad VD till dess styrelsen utsett en permanent efterträdare till Angelica.

Svenska Dagbladet 5 september 2015

publicerat kl. 09.26

Polisen avskriver alla misstankar om brott i samband med Angelica Olofssons död den 23 augusti. Obduktionen har fastställt att det var en tragisk drunkningsolycka, något som styrks av de vittnen som fanns på plats.